NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
CHRISTINE STIX-HACKL
prednesené 23. marca 2006 [1]

I — Úvod

1. Práve v čase, keď je Európska únia vo verejnej debate niekedy až karikatúrnym spôsobom spojená s politickými procesmi, ktoré sú občanom vzdialené a pre jednotlivca nie sú relevantné, treba poukázať na výhody a zlepšenia, ktoré integračný proces Európskej únie z viacerých hľadísk úplne konkrétnym spôsobom prináša občanom Európskej únie.

2. Dobrým príkladom takéhoto „úspechu" je nepochybne politika Spoločenstva v odvetví telekomunikácií, v ktorom postupná liberalizácia a harmonizácia vnútroštátnych telekomunikačných trhov všeobecne viedla k zlepšeniu hospodárskej súťaže, a teda k výhodnejším cenám alebo tarifám telefónnych hovorov, širšej ponuke produktov, ako aj lepším službám pre spotrebiteľov.

3. V predmetnej veci Cour d'appel de Bruxelles (deviata komora) (Belgicko) podal návrh na začatie prejudiciálneho konania v otázkach týkajúcich sa výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/22/ES zo 7. marca 2002 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb (smernica univerzálnej služby) [2], ako aj smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (rámcová smernica) [3].

4. Tieto otázky sa týkajú toho, čo nazývame prenosnosť alebo prevoditeľnosť čísla, čo znamená možnosť pre užívateľa — v danej veci užívateľa mobilného telefónu — v prípade zmeny operátora siete ponechať si svoje súčasného číslo, resp. preniesť ho do novej siete. Práve na prakticky nasýtenom trhu (určite aspoň v prípade niektorých členských štátov) akým je trh mobilnej telefónie, má prenosnosť rozhodujúci význam z pohľadu efektívnej hospodárskej súťaže preto, lebo zvyšuje náchylnosť užíva-

1 — Jazyk prednesu: nemčina.

2 — Ú. v. ES L 108, s. 51; Mim. vyd. 13/029, s. 367.

3 — Ú. v. ES L 108, s. 33; Mim. vyd. 13/029, s. 349.

teľa zmeniť poskytovateľa, alebo naopak preto, lebo nemožnosť prenosnosti alebo náklady s tým spojené môžu užívateľa odradiť od toho, aby si vybral nového poskytovateľa.

II — Právny rámec

5. Tento návrh bol podaný v rámci konania na Cour d'appel de Bruxelles, v ktorom mobilný operátor Mobistar SA podal žalobu proti rozhodnutiu národného regulačného orgánu v zmysle rámcovej smernice, a to konkrétne proti rozhodnutiu rady Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT) zo 16. septembra 2003, ktorým boli stanovené náklady na zabezpečenie, pre každé prenesené telefónne číslo v období od 1. októbra 2002 do 2. októbra 2005 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie").

A — *Právo Spoločenstva*

1. Predchádzajúci právny rámec

6. Na jednej strane sa vnútroštátny súd v podstate snaží zistiť, či členský štát, konkrétne národný regulačný orgán, môže regulovať *ex ante* náklady na zabezpečenie prenosnosti tým spôsobom, že stanoví pre mobilných operátorov maximálnu cenu nákladov na zabezpečenie prenesenia účastníckej stanice alebo čísla na základe „teoretických nákladov efektívneho mobilného operátora". Okrem toho sa otázky týkajú procesného aspektu, t. j. v akom rozsahu vyplývajú z práva Spoločenstva podmienky týkajúce sa informácií — najmä dôverných informácií —, ktorými musí vnútroštátny súd disponovať, aby mohol rozhodnúť o dôvodnosti žaloby podanej proti napadnutému rozhodnutiu.

7. Pokiaľ ide o predchádzajúci právny rámec, v prejednávanej veci je potrebné uviesť smernicu Európskeho parlamentu a Rady 97/33/ES z 30. júna 1997 o prepájaní v telekomunikáciách vzhľadom na zabezpečenie univerzálnej služby a interoperability prostredníctvom uplatňovania princípov otvorenej siete (ONP) [4] [*neoficiálny preklad*], zmenenú a doplnenú smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/61/ES [5] z 24. septembra 1998 (ďalej len „smernica 97/33"), ktorá bola zrušená rámcovou smernicou s účinnosťou od 25. júla 2003.

4 — Ú. v. ES L 199, s. 32.

5 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 24. septembra 1998, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 97/33 v oblasti prenosnosti čísel a výberu operátora [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 268, s. 37).

8. Smernica 97/33 ustanovuje podľa svojho článku 1 regulačný rámec na zabezpečenie prepojenia telekomunikačných sietí v rámci Spoločenstva a najmä interoperability služieb, ako aj poskytovanie univerzálnej služby v prostredí otvorených a konkurenčných trhov.

9. Článok 2 tejto smernice definuje pojem „prepojenie" ako „fyzické a logické spojenie telekomunikačných sietí používaných rovnakou organizáciou alebo rôznymi organizáciami tak, aby sa umožnilo užívateľom jednej organizácie komunikovať s užívateľmi rovnakej alebo inej organizácie alebo sprístupniť služby poskytované inou organizáciou" [*neoficiálny preklad*].

10. Článok 7 smernice 97/33stanovuje zásady tvorby cien za prepojenie a upravuje systém výpočtu nákladov v oblasti prepojenia. Príloha IV tejto smernice obsahuje „zoznam príkladov skutočností týkajúcich sa poplatkov za prepojenie". Táto príloha okrem iného uvádza:

„Poplatky za prepojenie môžu podľa zásady proporcionality zahŕňať primeranú časť pridružených a spoločných nákladov a náklady, ktoré vznikli pri poskytovaní rovnoprávneho prístupu, prenosnosti čísla, a náklady pri zabezpečovaní nutných požiadaviek (údržba integrity siete, bezpečnosť siete v núdzových prípadoch, spolupráca služieb a ochrana údajov)". [*neoficiálny preklad*]

11. Článok 12 ods. 5 smernice 97/33 stanovuje:

„Národné regulačné orgány podporujú čo najrýchlejšie zavedenie služby prenosnosti čísla operátora umožňujúcej účastníkovi, ktorý o to požiada, ponechanie si svojho čísla (resp. čísel) vo verejnej pevnej telefónnej sieti a digitálnej sieti integrovaných služieb (ISDN) nezávisle na organizácii, ktorá mu poskytuje službu, v prípade geografických čísel na špecifickom mieste a v prípade iných ako geografických čísel na ktoromkoľvek mieste, a zabezpečia, aby služba bola dostupná najneskôr od 1. januára 2000 v krajinách, pre ktoré bolo stanovené dodatočné prechodné obdobie, čo najskôr po tomto dátume a najneskôr do dvoch rokov od neskoršieho dátumu určeného pre plnú liberalizáciu hlasových telefónnych služieb.

Aby sa zabezpečila primeranosť poplatkov, ktoré má spotrebiteľ zaplatiť, národné regulačné orgány dbajú o to, aby tvorba cien za prepojenie v súvislosti so zabezpečením tejto služby bola primeraná." [*neoficiálny preklad*]

2. Nový právny rámec komunikácií

12. Dňa 7. marca 2002 Európsky parlament a Rada Európskej únie prijali nový právny rámec pre všetky siete a služby prenosu vo forme štyroch smerníc, a to okrem rámcovej smernice a smernice univerzálnej služby smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2002/19/ES zo 7. marca 2002 o prístupe a prepojení elektronických komunikačných sietí a príslušných zariadení (prístupová smernica)[6] a smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2002/20/ES zo 7. marca 2002 o povolení na elektronické komunikačné sieťové systémy a služby (smernica o povolení)[7].

a) Smernica univerzálnej služby

13. V súlade so svojím článkom 1 sa smernica univerzálnej služby vzťahuje na poskytovanie elektronických komunikačných sietí a služieb koncovým užívateľom. Jej cieľom je zaručiť prístupnosť kvalitných verejných služieb v celom spoločenstve prostredníctvom účinnej hospodárskej súťaže a možnosti výberu, ako aj možnosti riešiť prípady, v ktorých trh dostatočne neuspokojuje potreby koncových užívateľov.

14. Pokiaľ ide o prenosnosť čísel, článok 30 tejto smernice stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby všetci účastníci verejne prístupných telefónnych služieb, vrátane mobilných služieb, ktorí o to požiadajú, si mohli ponechať svoje čísla nezávisle na podniku poskytujúcom službu:

a) v prípade geografických čísel na špecifickom mieste; a

b) v prípade negeografických čísel na ktoromkoľvek mieste.

Tento odsek sa nevzťahuje na prenos čísel medzi sieťami poskytujúcimi služby na pevnom mieste a mobilnými sieťami.

2. Národné regulačné orgány zabezpečia, aby tvorba cien za prepojenie v súvislosti so

6 — Ú. v. ES L 108, s. 7; Mim. vyd. 13/029, s. 323.
7 — Ú. v. ES L 108, s. 21; Mim. vyd. 13/029, s. 337.

zabezpečením prenosnosti čísel bola nákladovo orientovaná a aby priame poplatky účastníkov, ak sú, nepôsobili odradzujúco z hľadiska využívania týchto služieb.

3. Národné regulačné orgány neukladajú maloobchodné tarify za prenos čísla spôsobom, ktorý by mohol skresliť hospodársku súťaž, a to stanovením špecifických alebo spoločných maloobchodných taríf."

b) Rámcová smernica

15. Pokiaľ ide o odvolanie proti rozhodnutiu národného regulačného orgánu, článok 4 rámcovej smernice stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia na národnej úrovni existenciu účinného mechanizmu, prostredníctvom ktorého každý užívateľ alebo podnik poskytujúci elektronické komunikačné siete a/alebo služby, dotknutý rozhodnutím národného regulačného orgánu má právo na odvolanie proti tomuto rozhodnutiu k odvolaciemu orgánu, ktorý je nezávislý na zúčastnených stranách. Tento orgán, ktorým môže byť súd, musí mať k dispozícii zodpovedajúce expertízy, aby mohol vykonávať svoje funkcie. Členské štáty zabezpečia patričné zohľadnenie skutkovej podstaty prípadov a existenciu účinného mechanizmu odvolania. Do rozhodnutia o takomto odvolaní, platí rozhodnutie národného regulačného orgánu, pokiaľ odvolací orgán nerozhodne inak.

2. Ak odvolací orgán uvedený v odseku 1 nie je svojim charakterom súdny, musí vždy predložiť dôvody svojho rozhodnutia v písomnej forme. V tomto prípade jeho rozhodnutie podlieha preskúmaniu súdom alebo tribunálom v zmysle článku 234 Zmluvy."

B — *Vnútroštátne právo*

16. Podrobná právna úprava o prenosnosti čísel bola v Belgicku prijatá kráľovským nariadením z 23. septembra 2002 o prenosnosti čísel koncových užívateľov mobilných telekomunikačných služieb poskytovaných verejnosti (ďalej len „kráľovské nariadenie").

17. Kráľovské nariadenie okrem iného obsahuje ustanovenia o rozdelení nákladov vynaložených prevádzkovateľmi sietí v súvislosti s prenosom mobilných telefónnych čísel. Rozlišuje štyri druhy nákladov: náklady

spojené s uskutočnením prenosnosti, náklady na zabezpečenie pre účastnícku stanicu alebo číslo (ďalej len „náklady na zabezpečenie"), náklady spojené s referenčnou databázou, ako aj náklady spojené s presmerovaním v súvislosti s prenosnosťou (ďalej len „náklady spojené s presmerovaním").

18. Článok 18 tohto kráľovského nariadenia definuje náklady na zabezpečenie ako:

„jednorazové dodatočné náklady vynaložené po prenose jedného alebo viacerých mobilných čísel nad rámec nákladov spojených s prevedením zákazníkov bez prenosnosti čísel k inému operátorovi alebo poskytovateľovi mobilných služieb alebo ukončením poskytovania služby".

19. V súlade s článkom 19 kráľovského nariadenia „náklady na zabezpečenie pre účastnícku stanicu alebo číslo... stanovuje [IBPT] na základe teoretických nákladov efektívneho mobilného operátora. Sumy, ktoré IBPT stanoví na pokrytie nákladov na zabezpečenie pre účastnícku stanicu alebo číslo..., sú nákladovo orientované".

20. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že sú dotknuté len náklady na zabezpečenie znášané operátorom mobilnej telefónnej siete, z ktorej sa telefónne číslo prenáša (ďalej len „odovzdávajúci operátor"). Odovzdávajúci operátor môže vyúčtovať mobilnému operátorovi, na ktorého sa telefónne číslo prenáša (ďalej len „prijímajúci operátor"), náklady na zabezpečenie v sume stanovenej IBPT. Uvedená suma je maximálnou sumou, takže mobilní telekomunikační operátori sa môžu dohodnúť na nižšej sume. Naopak, odovzdávajúci operátor môže v podstate požadovať sumu stanovenú IBPT, aj keď sú jeho skutočné náklady na zabezpečenie nižšie.

21. V súlade s článkom 11 kráľovského nariadenia odovzdávajúci operátor nemôže v žiadnom prípade žiadať náhradu od konečného spotrebiteľa, ktorý si necháva preniesť svoje telefónne číslo. Prijímajúci operátor ďalej nemôže od tohto užívateľa žiadať za prenos jeho telefónneho čísla náhradu vyššiu ako 15 eur.

22. Napokon v súlade s článkom 18 tohto kráľovského nariadenia náklady spojené s presmerovaním sú „dodatočné náklady vynaložené v rámci siete z dôvodu hovorov na prenášané čísla v porovnaní s hovormi na neprenášané čísla". Tieto náklady musia byť odovzdávajúcemu operátorovi primerane nahradené zo strany operátora siete, z ktorej sa hovor uskutočňuje a ktorý hovor účtuje konečnému užívateľovi.

III — Skutkové okolnosti, konanie vo veci samej a prejudiciálne otázky

23. Spoločnosti Belgacom Mobile, Mobistar a Base poskytujú v Belgicku mobilné telefónne služby. Belgacom Mobile, dcérska spoločnosť spoločnosti Belgacom, prevádzkuje mobilnú telefónnu sieť pod názvom Proximus. Táto spoločnosť pôsobí na trhu mobilných telekomunikácii od roku 1994 a približne dva roky mala zákonné monopolné postavenie. Jej podiel na trhu je nepochybne viac ako 50 % (59 % podľa príjmov) a v trhovom segmente mobilných telefónnych služieb pre firemných zákazníkov viac ako 70 %.

24. Mobistar pôsobí na dotknutom trhu od roku 1996 a je druhým najväčším mobilným operátorom.

25. Base vstúpil na trh až v roku 1998 a odhaduje svoj podiel na trhu okolo 14 %, čomu zodpovedá približne 1 105 000 konečných užívateľov.

26. V napadnutom rozhodnutí prijatom podľa článku 19 kráľovského nariadenia IBPT stanovil náklady na zabezpečenie úspešného prenosu čísla na obdobie od 1. októbra 2002 do 1. októbra 2005 v súlade s konceptom „teoretických nákladov efektívneho mobilného operátora" definovaným v tomto kráľovskom nariadení a na základe konzultácií s belgickými mobilnými telekomunikačnými operátormi Base, Mobistar a Belgacom na 3,86 eur za jednoduchú inštaláciu a na 23,41 eur za komplexnú inštaláciu.

27. Mobistar podal na vnútroštátnom súde žalobu proti rozhodnutiu IBPT, v ktorej sú Belgacom a Base účastníkmi konania a v ktorej Mobistar uvádza, že náklady na zabezpečenie sú v spornom rozhodnutí príliš vysoké a nezodpovedajú teoretickým nákladom efektívneho mobilného operátora v zmysle článku 19 kráľovského nariadenia. Base v podstate zastáva názor Mobistar. Namieta však najmä spôsob výpočtu, podľa ktorého sú náklady na zabezpečenie stanovené na základe teoretických nákladov efektívneho mobilného operátora. Podľa neho majú byť náklady na zabezpečenie stanovené podľa skutočných nákladov každého mobilného operátora. Kráľovské nariadenie je teda nezákonné, pretože porušuje článok 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby.

28. Belgacom naopak považuje sumu stanovenú na pokrytie nákladov na zabezpečenie za príliš nízku a tiež navrhuje zrušenie napadnutého rozhodnutia. Belgacom je však rovnako ako IBPT toho názoru, že článok 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby sa netýka nákladov na zabezpečenie, ale iba nákladov spojených s presmerovaním telefónneho čísla a nevzťahuje sa na náklady na zabezpečenie.

29. Vnútroštátny súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie na prvý pohľad nemá právny základ. Tento súd vychádza zo zásady, že z nového právneho rámca pre telekomunikácie nevyplýva, že členské štáty sú oprávnené obmedziť obchodnú slobodu všetkých operátorov tým, že stanovia povinnosť orientácie cien v závislosti od nákladov alebo prijmú opatrenia stanovujúce jednotnú cenu za službu, ktorú poskytuje jeden operátor druhému. Uvedený súd považuje za opodstatnené tvrdenie Base, podľa ktorého článok 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby neupravuje len sumu za ukončenie hovorov, ale všetky náklady vyplývajúce z prenosnosti čísla. Podľa vnútroštátneho súdu z tohto ustanovenia nevyplýva, že európsky zákonodarca chcel zveriť vnútroštátnym orgánom úlohu vopred stanoviť všeobecným a abstraktným spôsobom náklady na zabezpečenie namiesto operátorov. Kráľovské nariadenie teda bez ohľadu na spôsob výpočtu porušuje smernicu univerzálnej služby.

30. V prípade, že právny základ napadnutého rozhodnutia neporušuje právo Spoločenstva, vnútroštátny súd musí okrem iného preskúmať, či sa IBPT dopustil nesprávneho posúdenia stanovením maximálnych cien alebo vypracovaním teoretických modelov nákladov. Vnútroštátny súd uvádza, že nemá k dispozícii všetky informácie, ktoré IBPT získal od operátorov, a IBPT sa v tomto ohľade odvoláva na svoju povinnosť dôvernosti.

31. Za týchto okolností podal Cour d'appel de Bruxelles v konaní, ktoré bolo začaté na tomto súde rozsudkom zo 14. októbra 2004 doručeným do kancelárie Súdneho dvora 19. októbra 2004, návrh na začatie prejudiciálneho konania o týchto otázkach:

„V súvislosti so službou prenosnosti čísla upravenej v článku 30 smernice 2002/22/ES (smernice univerzálnej služby):

1. Vzťahuje sa článok 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby, podľa ktorého národné regulačné orgány zabezpečia, aby tvorba cien za prepojenie v súvislosti so zabezpečením prenosnosti čísel bola nákladovo orientovaná, len na náklady spojené s presmerovaním na prenášané číslo, alebo aj na náklady, ktoré vzniknú operátorom pri vybavovaní žiadostí o prenos čísla?

2. Má sa článok 30 ods. 2 smernice, ak sa vzťahuje len na náklady na prepojenie v súvislosti s presmerovaním na prenášané číslo, vykladať:

   a) v tom zmysle, že operátori majú voľnosť pri rokovaní o obchodných

podmienkach poskytnutia služby a že pre členské štáty platí zákaz stanoviť *ex ante* podnikom, ktoré sú povinné poskytnúť službu prenosnosti čísla, obchodné podmienky, pokiaľ ide o služby spojené s vybavovaním žiadosti o prenos čísla?

b) v tom zmysle, že členským štátom nezakazuje stanoviť *ex ante* obchodné podmienky uvedenej služby operátorom, pri ktorých sa určilo, že majú významný vplyv na relevantnom trhu?

c) s vnútroštátnym opatrením, ktoré oprávňuje národný regulačný orgán, aby operátorom a na určité obdobie stanovil *ex ante* maximálnu výšku priamych poplatkov, ktoré môže odovzdávajúci operátor uplatniť voči prijímajúcemu operátorovi?

d) s vnútroštátnym opatrením, ktoré oprávňuje odovzdávajúceho operátora uplatniť tvorbu cien stanovenú národným regulačným orgánom, pričom nie je povinný preukázať, že sa pri tvorbe cien riadi svojimi skutočnými nákladmi?

3. Ak sa má článok 30 ods. 2 smernice vykladať v tom zmysle, že operátorom ukladá v súvislosti s nákladmi na prenos čísla povinnosť byť nákladovo orientovaní, má sa vykladať v tom zmysle, že je v rozpore:

a) s vnútroštátnym regulačným opatrením, ktoré na výpočet nákladov stanovuje konkrétny spôsob výpočtu?

b) s vnútroštátnym opatrením, ktoré stanovuje *ex ante* rozdelenie nákladov medzi operátorov?

V súvislosti s právom odvolať sa podľa článku 4 smernice 2002/21/ES (rámcovej smernice):

Má sa článok 4 ods. 1 rámcovej smernice vykladať v tom zmysle, že orgán príslušný na preskúmanie odvolania na to, aby mohol dôsledne zvážiť okolnosti sporu, má právo disponovať s informáciami vrátane dôverných informácií, na základe ktorých národný regulačný orgán prijal rozhodnutie, ktoré je predmetom odvolania?“

IV — Odpoveď na prejudiciálne otázky

v napadnutom rozhodnutí dopustil nesprávneho posúdenia, pokiaľ ide o vypracovanie teoretického modelu nákladov a určenie cien.

A — *O výklade článku 30 smernice univerzálnej služby (prvá, druhá a tretia prejudiciálna otázka)*

34. Podstatou prvej otázky je zistiť, či sa článok 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby týka aj nákladov na zabezpečenie alebo len nákladov spojených s presmerovaním.

1. Predmet prejudiciálnych otázok a hlavné tvrdenia účastníkov konania

35. Druhá otázka je položená pre prípad zápornej odpovede na prvú otázku a jej podstatou je zistiť, či článok 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby bráni stanoveniu nákladov na zabezpečenie prenosnosti *ex ante* alebo či také stanovenie povoľuje v prípade operátorov, ktorí majú významný vplyv na relevantnom trhu.

32. V prvom rade je potrebné podrobnejšie preskúmať predmet tohto konania, keďže vnútroštátny súd svojimi prvými troma otázkami, ktoré obsahujú viacero podotázok, žiada Súdny dvor o výklad článku 30 smernice univerzálnej služby.

36. Tretia otázka je zjavne položená pre prípad kladnej odpovede na prvú otázku, a ide teda o to, či sa článok 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby týka nákladov na zabezpečenie pre všetkých operátorov. V jednotlivých bodoch tejto otázky sa vnútroštátny súd odvoláva na jednotlivé znaky sporného rozhodnutia, ako aj jeho právneho základu a tiež aj na spôsob výpočtu v ňom použitý a snaží sa zistiť, či sú tieto znaky alebo tento spôsob výpočtu zlučiteľné s článkom 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby.

33. Ako vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, tieto tri prejudiciálne otázky sa týkajú zákonnosti právneho základu napadnutého rozhodnutia, a teda priamo kráľovského nariadenia, zatiaľ čo štvrtú otázku položil vnútroštátny súd pre prípad, že by právny základ sporného rozhodnutia bolo treba vo svetle odpovede Súdneho dvora považovať za platný, a bolo by teda treba preskúmať, či sa IBPT

37. Týmito tromi prvými otázkami sa vnútroštátny súd snaží zistiť, či článku 30 smernice univerzálnej služby odporuje vnútroštátne ustanovenie (ďalej len „sporné ustanovenie"), podľa ktorého (maximálna) cena pokrývajúca výšku nákladov na zabezpečenie spojených s prenosnosťou je pre každého mobilného operátora vopred stanovená na základe teoretického modelu nákladov efektívneho mobilného operátora na dotknutom trhu. [8]

38. V rámci tohto konania Mobistar, Belgacom Mobile, Base, IBPT, Komisia ako aj talianska, cyperská a litovská vláda a vláda Spojeného kráľovstva predložili svoje pripomienky k tejto otázke, ktorých hlavné prvky možno zhrnúť nasledujúcim spôsobom.

39. Mobistar je toho názoru, že článok 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby sa týka len nákladov spojených s presmerovaním a nie nákladov na zabezpečenie spojených s prenosnosťou. Hoci článok 30 smernice univerzálnej služby vo svojom celku nebráni takému vnútroštátnemu ustanoveniu, akým je sporné ustanovenie.

40. Belgacom v podstate zdieľa tento názor a okrem iného uvádza, že smernica univerzálnej služby sa netýka úplnej harmonizácie ustanovení o prenosnosti a obsahuje z tohto pohľadu len minimálne požiadavky na členské štáty.

41. IBPT, Komisia, litovská a cyperská vláda takisto zastávajú názor, že článok 30 ods. 2 sa týka len nákladov spojených s presmerovaním, a tvrdia, že vybavenie žiadostí o prenos a náklady na zabezpečenie nepatria do pojmu „prepojenie". Títo účastníci konania okrem cyperskej vlády — s rozdielnym dôrazom — sa v konečnom dôsledku zhodujú na tom, že členský štát môže prijať ustanovenie o prenosnosti, akým je sporné ustanovenie v tomto prípade. Cyperská vláda naopak s odkazom na článok 10 ods. 1 rámcovej smernice dospela k záveru, že článok 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby zakazuje členským štátom uložiť operátorom obchodné podmienky *ex ante* týkajúce sa znakov prenosnosti. V tomto bode môžu prijať opatrenia len *a posteriori*.

42. Naopak Base, talianska vláda a vláda Spojeného kráľovstva uvádzajú, že článok 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby sa vzťahuje tak na náklady spojené s presmerovaním, ako aj na náklady na zabezpečenie prenosnosti. Podľa názoru oboch uvedených vlád toto ustanovenie oprávňuje členské štáty prijať ustanovenia *ex ante* ako v tomto prípade pre všetkých operátorov. Base uvádza, že podľa článku 30

8 — Vnútroštátny súd vychádza zo zásady, že článok 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby sa vzťahuje na náklady na zabezpečenie a že kráľovské nariadenie bez ohľadu na spôsob výpočtu, ktorý je jeho základom, porušuje toto ustanovenie tým, že ukladá vnútroštátnym orgánom povinnosť stanoviť náklady na zabezpečenie vopred a všeobecným spôsobom. Kráľovské nariadenie porušuje smernicu univerzálnej služby tiež tým, že stanovuje vnútroštátnym regulačným orgánom určitý spôsob výpočtu nákladov. Vnútroštátny súd vychádza z predpokladu, že sporné rozhodnutie nemá právny základ.

ods. 2 smernice univerzálnej služby náklady na zabezpečenie musia byť stanovené na základe skutočných nákladov odovzdávajúceho operátora a nie na základe teoretického modelu nákladov efektívneho mobilného operátora na dotknutom trhu.

smernice univerzálnej služby. Po druhé je potrebné preskúmať, či národné regulačné orgány sú oprávnené takto vopred stanoviť maximálnu cenu pre všetkých operátorov pomocou teoretického modelu nákladov.

2. Posúdenie

45. Treba uviesť, že smernica univerzálnej služby nedefinuje, čo treba rozumieť pod „cenou za prepojenie v súvislosti so zabezpečením prenosnosti čísel" v zmysle článku 30 ods. 2.

43. Na úvod je potrebné uviesť, že v kontexte konania týkajúceho sa zákonnosti rozhodnutia vnútroštátnych orgánov — Súdny dvor má v zmysle prvých troch otázok určiť, či článok 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby bráni tomu aby členský štát upravil, že národný regulačný orgán za pomoci teoretického modelu nákladov stanovuje vopred a pre všetkých operátorov maximálnu sumu, ktorú môže odovzdávajúci operátor uplatniť voči prijímajúcemu operátorovi za službu alebo za prenesené telefónne číslo na pokrytie nákladov na zabezpečenie prenosnosti.

46. Viacerí účastníci konania tvrdia, že toto ustanovenie sa fakticky týka len nákladov spojených s presmerovaním na prenášané čísla a hlavne uvádzajú tvrdenie, podľa ktorého zabezpečenie prenosnosti čísel, ktoré je administratívnym a informatickým procesom — na rozdiel od presmerovania hovorov na prenesené číslo — neobsahuje alebo nepredpokladá prepojenie v zmysle „fyzické a logické vedenie [spojenie — *neoficiálny preklad*] verejných komunikačných sietí", tak ako je definovaný v smernici 97/33 a tiež v prístupovej smernici.

44. Rovnako ako väčšina účastníkov konania vykonám toto posúdenie v dvoch etapách. Po prvé treba preskúmať, či náklady na zabezpečenie tvoria časť cien, ktorých nákladovú orientáciu majú národné regulačné orgány zabezpečiť v súlade s článkom 30 ods. 2

47. Bez ohľadu na skutočnosť, že pojem prepojenie, ako je definovaný v článku 2 písm. b) prístupovej smernice alebo v článku 2 ods. 1 smernice 97/33, nemusí mať nevyhnutne ten istý význam v kontexte smernice univerzálnej služby ako

v uvedených smerniciach, považujem tento reštriktívny výklad vzťahujúci sa na pojem prepojenie a na technické aspekty prenesenia čísla za nepresvedčivý.

48. Hoci môže byť pravdou, ako uviedol Belgacom, že z technického pohľadu je teoreticky možný prenos čísla aj bez „fyzického a logického vedenia [spojenia — *neoficiálny preklad*]" medzi sieťami odovzdávajúceho a prijímajúceho operátora, i keď presmerovanie hovorov na prenesené číslo v každom prípade takéto spojenie vyžaduje. Tento rozdiel sa však zdá málo pravdepodobný a treba ho spochybniť, keďže prenosnosť má význam len v tom telekomunikačnom prostredí, kde je možná prenosnosť medzi jednotlivými prepojenými sieťami tak, že umožňuje komunikáciu cez hranice siete. Zabezpečenie prenosu čísla, teda technické a administratívne uskutočnenie prenosu odovzdávajúcim operátorom, je podmienkou, aby mohlo vzniknúť spojenie k prenesenému číslu v sieti prijímajúceho operátora. Podľa mňa nič nebráni tomu, aby sme pod pojem „prepojenie v súvislosti s prenosnosťou" zaradili zabezpečenie prenosnosti, ako aj presmerovanie hovorov, a teda spojenie hovoru s preneseným číslom v sieti prijímajúceho operátora.

49. Proti takémuto výkladu sa ďalej namieta, že v prílohe IV smernice 97/33 je upravené, že poplatky za prepojenie môžu obsahovať okrem iných aj príslušnú časť nákladov, ktoré vyplývajú z poskytnutia prenosnosti čísel. To preukazuje, že zabezpečenie prenosnosti nie je službou prepojenia, pretože v opačnom prípade by bolo toto ustanovenie nadbytočné.

50. Podľa môjho názoru predchádzajúca úvaha o nákladoch spojených s poskytnutím prenosnosti, spomenutá v prílohe IV smernice 97/33, potvrdzuje naopak všeobecný vzťah, ktorý je medzi poskytnutím prenosnosti a prepojením, tým, že uvádza náklady vyplývajúce z poskytnutia prenosnosti ako príklad z „jednotlivých prvkov poplatkov za prepojenie" [*neoficiálny preklad*]. Podľa prílohy VII prvej časti písm. a) tej istej smernice podmienky vzťahujúce sa na prenosnosť čísel tvoria časť „rámca uzatvárania dohôd o prepojení" [*neoficiálny preklad*], pre ktorý národný regulačný orgán môže stanoviť podmienky *ex ante*.

51. Výklad článku 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby vzhľadom na jeho účel a rozsah alebo v ich svetle predovšetkým naznačuje, že uvedené ustanovenie sa týka okrem nákladov spojených s presmerovaním aj nákladov na zabezpečenie.

52. Právny rámec Spoločenstva pre telekomunikácie, ktorého súčasťou je aj smernica univerzálnej služby, má okrem iného za cieľ zabezpečiť efektívnu hospodársku súťaž v tejto oblasti. [9] V odôvodnení č. 40 smernice univerzálnej služby je prenosnosť čísla jasne označená ako „kľúčový faktor uľahčujúci voľbu spotrebiteľa a účinnú hospodárku súťaž v konkurenčne orientovanom telekomunikačnom prostredí".

53. Ako vyplýva z predchádzajúceho výkladu, prenosnosť je dôležitá z dvoch hľadísk, ktoré sú dvoma stranami jednej mince: na jednej strane z pohľadu efektívnej hospodárskej súťaže medzi mobilnými operátormi sa prenosnosť preferuje, pretože zjednodušuje užívateľom zmenu operátora — bez nevýhody spojenej so zmenou čísla — a teda odstraňuje pre operátorov prekážku hospodárskej súťaže o užívateľov mobilných telefónnych služieb. Na druhej strane z pohľadu záujmu spotrebiteľa o čo najvoľnejší výber operátora, ponechajúc si svoje súčasné číslo, a tým väčší výber. Tento posledný aspekt, ktorý sa vzťahuje skôr na spotrebiteľa, je zdôraznený v smernici univerzálnej služby skutočnosťou, že prenosnosť čísel je upravená v kapitole IV nazvanej „Záujmy a práva koncových užívateľov".

9 — Pozri okrem iného článok 8 rámcovej smernice.

54. Neprimerane vysoké náklady na zabezpečenie prenosnosti zjavne predstavujú záťaž pre operátora, ktorý chce získať nových klientov, a môžu sťažiť vstup nového operátora na trh. Keďže prijímajúci operátor prevedie tieto náklady na zabezpečenie na koncového užívateľa — čo môže urobiť, ak nie priamo, tak v každom prípade nepriamo prostredníctvom svojej štruktúry telefónnych taríf — tieto náklady spojené s prenosnosťou môžu spotrebiteľa odradiť od toho, aby využil možnosť prenosu svojho čísla a zmeny siete.

55. Takto sa prostredníctvom možnosti prenosu čísla „neutralizuje" „faktor telefónneho čísla" a kritérium výberu operátora v prospech vhodných podmienok hospodárskej súťaže, akými sú kvalita a cena, keďže z dôvodu nákladov spojených s prenosom čísla telefónne číslo ostáva skôr prekážkou v pripravenosti zákazníkov mobilných telefónnych služieb na zmenu operátora a na efektívnu hospodársku súťaž medzi mobilnými operátormi. Z druhej polovice vety článku 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby vyplýva, čo sa týka nepriamych poplatkov, že sa snaží zabrániť odradzovaniu spotrebiteľov od využívania služby prenosnosti čísel.

56. V tejto súvislosti je okrem iného potrebné uviesť, že operátori, ktorí sú už etablovaní na trhu, alebo operátori s významným vplyvom — všeobecne ide o podniky, ktoré mali výlučné práva pred liberalizáciou — disponujú širokým okru-

hom stálych zákazníkov, a teda majú skôr záujem udržať si koncových užívateľov, pričom im až tak nezáleží na „prenesených zákazníkoch" ako ich konkurentom. Títo operátori, ktorí sa už na trhu nachádzajú — keďže už disponujú veľkým množstvom koncových užívateľov, sú najčastejšie odovzdávajúcimi operátormi, a majú teda prirodzený záujem stanoviť čo najvyššie náklady na zabezpečenie. Stanovením neprimerane vysokých nákladov na zabezpečenie môžu odovzdávajúci operátori odradiť svojich klientov od zmeny operátora alebo si v prípade zmeny operátora zabezpečiť určitú kompenzáciu za stratu zákazníka.

57. Výklad, podľa ktorého sa zásada nákladovej orientácie cien uvedená v článku 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby netýka nákladov na zabezpečenie, je v rozpore s cieľom a účelom smernice univerzálnej služby a z hľadiska zabezpečenia prenosnosti silne obmedzuje jej skutočný účinok.

58. Tiež mi nie je jasné, prečo sa článok 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby má vzťahovať na náklady spojené s presmerovaním a nie na náklady na zabezpečenie, ako to uviedla väčšina účastníkov konania, keď práve tieto náklady na zabezpečenie musí priamo (v Belgicku môže prijímajúci operátor žiadať od konečného užívateľa až 15 eur za prenos čísla) alebo nepriamo znášať konečný užívateľ, ktorý využil možnosť prenosu. Náklady spojené s presmerovaním sú naopak vyúčtované odovzdávajúcim operátorom operátorovi, z ktorého siete sa hovor na prenesené číslo uskutočňuje, a teda v konečnom dôsledku príslušnému volajúcemu.

59. Zatiaľ čo náklady spojené s presmerovaním sú nákladmi, ktoré nemá znášať konečný užívateľ, ktorý využil možnosť prenosnosti, náklady na zabezpečenie sú nákladmi, ktoré môže prijímajúci operátor priamo alebo nepriamo na neho previesť.

60. Z reálneho pohľadu sú podľa mňa pre spotrebiteľa pri rozhodovaní o zmene operátora dôležitejšie náklady, ktoré musí sám znášať, ako možné vyššie náklady osoby, ktorá mu bude volať.

61. V tomto ohľade z hľadiska využitia možnosti prenosnosti alebo „odrádzania" od zmeny operátora hrajú dôležitejšiu úlohu náklady na zabezpečenie ako náklady spojené s presmerovaním. Táto skutočnosť je významnejšia v systéme „direct routing" existujúcom napríklad v Belgicku, v ktorom sú hovory z belgických sietí priamo sprostredkované na prenesené číslo, takže, ako vyplýva zo spisu, náklady spojené

s presmerovaním vznikajú iba pri hovoroch na prenesené čísla uskutočnených zo zahraničia.

62. Z tohto pohľadu sa tiež zdá byť úplne logické, že povinnosť národného regulačného orgánu zabezpečiť, aby v súlade s článkom 30 ods. 2 boli ceny za prenosnosť nákladovo orientované, sa týka okrem nákladov spojených s presmerovaním aj nákladov na zabezpečenie.

63. Ďalej treba preskúmať, či národný regulačný orgán je oprávnený zabezpečiť, aby náklady na zabezpečenie boli nákladovo orientované tým, že vopred stanoví maximálne ceny pre všetkých operátorov pomocou teoretického modelu nákladov. Podľa návrhu na začatie prejudiciálneho konania a tvrdení účastníkov konania tu ide v podstate o dva aspekty. Na jednej strane ide o rozsah pôsobnosti *ratione personae* zásady nákladovej orientácie cien, pokiaľ ide o prenosnosť v súlade s článkom 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby, a otázku, či je členským štátom zakázané priznať národným regulačným orgánom právo, pokiaľ ide o náklady spojené s prenosnosťou, stanoviť *ex ante* podmienky a povinnosti všetkým operátorom alebo len tým, ktorí majú významný vplyv na trhu. Na druhej strane je sporný súlad samotného spôsobu výpočtu s právom Spoločenstva, a to konkrétne stanovenia maximálnej ceny pomocou teoretického modelu efektívneho operátora na relevantnom trhu.

64. Ako vyplýva z mojich predchádzajúcich úvah, smernica univerzálnej služby priznáva prenosnosť ako právo spotrebiteľa alebo konečného užívateľa, ktoré ten, ako to vyplýva z odôvodnenia č. 40 uvedenej smernice, musí mať možnosť využiť bez ohľadu na podnik poskytujúci službu — to znamená bez ohľadu na dotknutého odovzdávajúceho alebo prijímajúceho operátora. Článok 30 vo svojich troch odsekoch teda nerozlišuje, či podniky majú, alebo nemajú významný vplyv na trhu.

65. Vzhľadom na uvedené treba konštatovať, že povinnosť nákladovej orientácie platí všeobecne pre „ceny za prepojenie v súvislosti so zabezpečením prenosnosti čísel", v prejednávanom prípade teda na náklady na zabezpečenie, bez ohľadu na to, či sú tieto sumy vyžadované operátormi, ktorí majú alebo nemajú významný vplyv na trhu.

66. Nemožno zabudnúť na skutočnosť, že vnútroštátny súd položil otázku o regulačnej právomoci národných regulačných orgánov v kontexte skutočnosti, že v novom právnom rámci v oblasti telekomunikácií — rovnako ako v tom starom — voľnosť podnikov pri rokovaní o obchodných podmienkach

poskytnutia telekomunikačných služieb na komerčnom základe má v zásade prednosť pred právnou úpravou a stanovením *ex ante* povinností národnými regulačnými orgánmi a ich právomoc uložiť určité podmienky *ex ante* je obmedzená na podniky, ktoré majú významný podiel na trhu. [10] Medzi inými odôvodnenie č. 14 prístupovej smernice uvádza, že čo sa týka povinností podnikov s významným vplyvom na relevantnom trhu, ktoré stanovila smernica 97/33, „tento rozsah možných záväzkov by sa mal dodržiavať, zároveň by sa však mali určiť ako maximálne záväzky, ktoré je možné uplatniť na podniky, aby sa zabránilo nadmernej regulácii".

67. Ako v tejto súvislosti správne uviedli Komisia, Mobistar, Base, Belgacom a tiež IBPT, prenosnosť čísel, ako je upravená v článku 30 smernice univerzálnej služby, podľa článku 8 ods. 3 prístupovej smernice, nepatrí výslovne k oblastiam, pre ktoré je národným regulačným orgánom zakázané stanoviť *ex ante* obchodné podmienky uvedené v článkoch 9 až 13 prístupovej smernice iným podnikom ako tým, ktoré boli označené za operátorov s významným vplyvom na relevantnom trhu.

10 — Pozri odôvodnenie č. 13 prístupovej smernice a odôvodnenie č. 27 rámcovej smernice.

68. Podľa môjho názoru to potvrdzuje tvrdenie, že národným regulačným orgánom je povolené, pokiaľ ide o prenosnosť, tak ako je upravená v smernici univerzálnej služby, stanoviť povinnosti *ex ante* konkrétne vo vzťahu k nákladovej orientácii ceny spojenej s prenosnosťou aj operátorom, ktorí nemajú významný vplyv na relevantnom trhu. Čo sa týka nadmernej regulácie v oblasti telekomunikácii, ktorej sa snaží zabrániť nový právny rámec, zdá sa mi dôležité, že sporné ustanovenie neupravuje stanovenie nákladov na zabezpečenie ako fixnej ceny, ale národné regulačné orgány stanovujú iba maximálnu výšku týchto nákladov, takže voľnosť operátorov pri rokovaní o výške nákladov na zabezpečenie nie je úplne obmedzená, ale iba stanovená jej (horná) hranica.

69. Ďalej je potrebné uviesť, že povinnosti uložené členským štátom v oblasti prenosnosti sú v článku 30 smernice univerzálnej služby stanovené veľmi široko.

70. Podľa článku 30 ods. 1 tejto smernice členské štáty musia zabezpečiť prenosnosť všeobecne pre všetkých účastníkov verejne prístupných telefónnych služieb vrátane mobilných služieb, nezávisle od podniku poskytujúceho službu. Odsek 2 tohto článku spresňuje túto povinnosť v tom, že národné regulačné orgány musia zabezpečiť, aby ceny za prenosnosť boli nákladovo orientované a aby prípadné priame poplatky nepôsobili

odradzujúco na užívateľov. Odsek 3 nakoniec obsahuje „negatívne" ustanovenie pre národné regulačné orgány v tom zmysle, že tie nemôžu ukladať maloobchodné tarify za prenos čísla spôsobom, ktorý by mohol skresliť hospodársku súťaž, a to stanovením špecifických alebo spoločných maloobchodných taríf.

71. V dôsledku toho smernica univerzálnej služby ponecháva členským štátom značný priestor na voľnú úvahu pri prebratí povinností spojených s prenosnosťou čísel.

72. Konkrétne, pokiaľ ide o náklady na zabezpečenie, článok 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by nasvedčovalo tomu, že stanovenie maximálnej ceny pomocou teoretického modelu efektívneho operátora na relevantnom trhu by porušovalo toto ustanovenie alebo by nebolo primeraným prostriedkom zaistenia toho, že náklady na zabezpečenie, ktoré môže odovzdávajúci operátor uplatniť voči prijímajúcemu operátorovi, budú nákladovo orientované.

73. Výklad, podľa ktorého smernica univerzálnej služby neukladá povinnosť stanoviť ceny za prepojenie v súvislosti so zabezpečením prenosnosti na základe skutočných nákladov každého operátora, ale dovoľuje ich vopred stanoviť pomocou teoretického modelu nákladov, nachádza nakoniec oporu v odôvodnení č. 40, podľa ktorého národné regulačné orgány pri plnení svojej úlohy uvedenej v článku 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby môžu tiež vziať do úvahy ceny na porovnateľných trhoch.

74. V dôsledku toho navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prvé tri prejudiciálne otázky v tom zmysle, že článku 30 ods. 2 smernice univerzálnej služby neodporuje, aby členský štát upravil, že národný regulačný orgán pomocou teoretického modelu nákladov efektívneho operátora vopred stanoví pre všetkých operátorov maximálnu sumu, ktorú môže odovzdávajúci operátor uplatniť voči prijímajúcemu operátorovi za službu alebo za číslo na pokrytie nákladov na zabezpečenie spojených s prenosom čísla.

B — *O výklade článku 4 rámcovej smernice (štvrtá prejudiciálna otázka)*

1. Predmet prejudiciálnej otázky a hlavné tvrdenia účastníkov konania

75. Ako vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, vnútroštátny súd

nedisponuje všetkými informáciami (číselnými údajmi), ktoré IBPT získal od operátorov a na základe ktorých stanovil teoretické náklady efektívneho mobilného operátora. V konaní vo veci samej sa IBPT odvoláva na povinnosť dôvernosti, ktorú má na základe zákona zo 17. januára 2003, ktorým sa stanovuje jeho štatút.

76. V tejto súvislosti sa vnútroštátny súd snaží zistiť, či podľa článku 4 rámcovej smernice musí disponovať súborom údajov potrebných na preskúmanie dôvodnosti odvolania v zmysle tohto ustanovenia vrátane údajov, ktoré sú podľa vnútroštátnej právnej úpravy a právnej úpravy Spoločenstva uplatniteľnej v oblasti obchodného tajomstva dôverné.

77. Účastníci konania [11] sa zhodujú v tvrdení, že orgán poverený preskúmaním odvolaní podaných proti rozhodnutiam národných regulačných orgánov podľa článku 4 rámcovej smernice musí mať možnosť disponovať súborom informácií požadovaných na rozhodnutie pri úplnej znalosti skutkových okolností o dôvodnosti uvedených odvolaní, a to vrátane dôverných informácií. Musí sa však zaručiť ochrana takých informácií, ako aj obchodného tajomstva a tá sa musí prispôsobiť tak, aby zostali splnené požiadavky na účinnú právnu ochranu a dodržanie práv na obranu účastníkov sporu. Účastníci konania okrem iného uvádzajú možnosť obmedzenia prístupu účastníkov sporu k dôverným informáciám.

78. IBPT tvrdí, že z dôvodu povinnosti dôvernosti nemohol z vlastnej iniciatívy oznámiť dotknuté informácie súdu, ale nebránil by sa ich vydaniu v prípade žiadosti alebo príkazu odvolacieho súdu v tomto zmysle.

2. Posúdenie

79. Na základe článku 4 rámcovej smernice, ako tiež vyplýva z jej odôvodnenia č. 12, každá osoba dotknutá rozhodnutím národného regulačného orgánu musí mať právo na efektívne odvolanie proti tomuto rozhodnutiu na nezávislom odvolacom orgáne.

80. Článok 5 rámcovej smernice obsahuje ustanovenia o sprístupnení informácií národným regulačným orgánom a Komisii, ale táto smernica neobsahuje žiadne výslovné ustanovenie týkajúce sa orgánov, ktoré — ako v predmetnej veci vnútroštátny súd — sú podľa vnútroštátneho práva oprávnené preskúmať rozhodnutia národných regulačných orgánov. V tomto zmysle, ako správne uviedli účastníci konania, záruka práva na účinnú právnu ochranu proti rozhodnutiam

11 — Litovská vláda nepredložila pripomienky k tejto otázke.

národných regulačných orgánov v každom prípade predpokladá, že orgány rozhodujúce o odvolaní — ako sú národné regulačné orgány podľa článku 5 ods. 1 rámcovej smernice a Komisia podľa článku 5 ods. 2 rámcovej smernice — musia v podstate disponovať všetkými informáciami potrebnými na riadne posúdenie dôvodnosti žaloby podanej proti spornému rozhodnutiu.

81. Čo sa týka sprístupnenia informácií, ktoré sú podľa ustanovení Spoločenstva a vnútroštátnych ustanovení v oblasti obchodného tajomstva považované za dôverné, článok 5 ods. 3 rámcovej smernice uvádza, že Komisia a národné regulačné orgány zabezpečia príslušné dôverné zaobchádzanie. Okrem toho, pokiaľ ide o verejný prístup k informáciám, podľa článku 5 ods. 4 rámcovej smernice majú členské štáty povinnosť dodržiavať právne predpisy týkajúce sa obchodného tajomstva tak na vnútroštátnej úrovni, ako aj na úrovni Spoločenstva.

82. Podľa týchto ustanovení dôvernosť informácií nemá za následok, že by nemali byť poskytnuté národným regulačným orgánom alebo Komisii. Naopak, tí sú povinní zabezpečiť „príslušné dôverné zaobchádzanie".

83. Podľa môjho názoru musí byť toto pravidlo rovnako použité v konaniach pred vnútroštátnymi odvolacími orgánmi. Tie musia tiež disponovať informáciami na plnenie svojej úlohy zabezpečenia účinnej právnej ochrany proti rozhodnutiam národných regulačných orgánov, hoci ide o informácie, ktoré treba považovať za dôverné podľa vnútroštátnych ustanovení alebo ustanovení Spoločenstva. Uvedené odvolacie orgány musia rovnako zabezpečiť primerané dôverné zaobchádzanie.

84. Vnútroštátne ustanovenie, ktoré bráni vnútroštátnemu odvolaciemu orgánu žiadať od národného regulačného orgánu dôverné informácie, ktoré sú potrebné na rozhodnutie o odvolaní, by teda nebolo v súlade s právom na účinnú právnu ochranu, ako je stanovené v článku 4 rámcovej smernice.

85. Podľa môjho názoru, aj keď určenie procesných postupov patrí v podstate do vnútroštátneho práva členského štátu, vnútroštátne ustanovenia s takýmto obsahom, ktoré regulujú procesné postupy uplatnením článku 4 rámcovej smernice pred vnútroštátnym odvolacím orgánom, by okrem toho porušovali zásadu efektívnosti v tom zmysle, že by prakticky znemožňovali alebo nad-

merne sťažovali účinnú a efektívnu právnu ochranu voči rozhodnutiam národných regulačných orgánov [12].

86. Vnútroštátny odvolací orgán — v danom prípade vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, — mal teda ponechať neuplatnené ustanovenia v oblasti dôvernosti alebo vnútroštátne procesné právne predpisy v rozsahu, v akom bránia sprístupneniu dôverných informácií, ktoré sú nevyhnutné na riadne posúdenie dôvodnosti žaloby. [13]

87. Tento konflikt by sa ale v konaní vo veci samej nemal vyskytovať v takej výraznej podobe, keďže — ako vyplýva zo spisu — článok 23 zákona zo 17. januára 2003 o štatúte IBPT, ktorý IBPT uviedol po prvýkrát pred odvolacím súdom, všeobecne upravuje povinnosť IBPT, respektíve členov jeho správnej Rady, zabezpečiť obchodné tajomstvo voči tretím osobám, ako aj dôvernosť informácií poskytnutých podnikmi bez osobitného venovania sa otázke sprístupnenia dotknutých informácií odvolacím orgánom. Rovnako, IBPT už uviedol, že je pripravený vyhovieť príkazu vnútroštátneho súdu predložiť tieto dôverné informácie.

88. Okrem toho, ako už uviedla väčšina účastníkov konania, prináleží odvolaciemu orgánu — v tomto prípade vnútroštátnemu súdu, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania —, aby v rámci konania, ktoré pred ním prebieha, prijal vhodné opatrenia na zabezpečenie rovnováhy medzi požiadavkami účinnej právnej ochrany, resp. záujmom riadneho preskúmania dôvodnosti odvolania a dodržaním obchodného tajomstva. [14]

89. V prípade, ako je ten vo veci samej, vnútroštátny súd môže napríklad nariadiť predloženie všetkých informácií, ktoré potrebuje na prijatie primeraného rozhodnutia o dôvodnosti odvolania proti rozhodnutiu národných regulačných orgánov, ktoré mu bolo predložené, a — ak je to potrebné na ochranu dôverných informácií a pri primeranom zohľadnení práva na obranu účastníkov konania — zabezpečiť prípadne dôvernosť týchto informácií aj voči účastníkom konania.

12 — Pozri okrem iného rozsudky z 20. septembra 2001, Courage a Crehan, C-453/99, Zb. s. I-6297, bod 29; z 24. septembra 2002, Grundig Italia, C-255/00, Zb. s. I-8003, bod 33, a z 10. apríla 2003, Steffensen, C-276/01, Zb. s. I-3755, bod 60.

13 — Pozri okrem iného rozsudok zo 14. decembra 1995, Peterbroeck, C-312/93, Zb. s. I-4599, body 13 a 21.

14 — O ochrane dôverných informácií pozri okrem iného rozsudky z 29. októbra 1980, Van Landewyk a i./Komisia, 209/78 až 215/78 a 218/78, Zb. s. 3125, bod 46, a z 11. decembra 1985, Hillegom, 110/84, Zb. s. 3947, bod 33, ako aj rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. septembra 1996, Postbank/Komisia, T-353/94, Zb. s. II-921, bod 69.

90. V dôsledku toho navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na štvrtú prejudiciálnu otázku, že článok 4 rámcovej smernice sa má vykladať v tom zmysle, že odvolací orgán oprávnený preskúmať odvolania proti rozhodnutiam národných regulačných orgánov musí disponovať súborom informácií potrebných na preskúmanie dôvodnosti odvolania, a to vrátane dôverných informácií, na základe ktorých národné regulačné orgány prijali rozhodnutie, ktoré je predmetom odvolania. Tomuto orgánu prislúcha, aby prijatím vhodných opatrení v rámci konania, ktoré pred ním prebieha, zaručil dôverné zaobchádzanie s dotknutými údajmi.

V — Návrh

91. Na základe predchádzajúcich úvah navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky takto:

1. Článok 30 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/22/ES zo 7. marca 2002 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb (smernica univerzálnej služby) nebráni tomu, aby členský štát upravil, že národný regulačný orgán pomocou teoretického modelu nákladov efektívneho operátora vopred stanoví pre všetkých operátorov maximálnu sumu, ktorú môže odovzdávajúci operátor uplatniť voči prijímajúcemu operátorovi za službu alebo za číslo na pokrytie nákladov na zabezpečenie spojených s prenosom čísla.

2. Článok 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (rámcová smernica) sa má vykladať v tom zmysle, že odvolací orgán oprávnený preskúmať odvolania proti rozhodnutiam národných regulačných orgánov musí disponovať súborom informácií potrebných na preskúmanie dôvodnosti odvolania, a to vrátane dôverných informácií, na základe ktorých národné regulačné orgány prijali rozhodnutie, ktoré je predmetom odvolania. Tomuto orgánu prislúcha, aby prijatím vhodných opatrení v rámci konania ktoré pred ním prebieha, zaručil dôverné zaobchádzanie s dotknutými údajmi.